

‘ANNABELLE’

Vaak voel ik enige schroom. Op momenten dat ik iemand voor het eerst een hand moet geven en mijzelf voor moet stellen. Je wordt dan immers geacht te vertellen hoe je heet. En dat vertel ik soms liever niet. Ik vind namelijk dat ik een stomme voornaam heb.

Al tijdens mijn jeugd – ik was jong in het Theo & Thea tijdperk – schaamde ik mij voor mijn voornaam. En enige verbastering van een andere voornaam naar een leukere naam, zat er ook niet in. Mijn ouders vonden één voornaam namelijk wel genoeg.

Ik doe het er dus maar mee. Met die voornaam. En stel mijzelf alleen tijdens carnaval voor als ‘Charlotte’ of ‘Annabelle’ want met een pruikje op lijkt alles anders.

Overigens is het gewoon mogelijk om je voornaam officieel te wijzigen. Het gekke is dat je hiervoor wel een officiële procedure bij de rechtbank moet voeren en dus een advocaat in

de arm moet nemen. Een goede reden hoeft je overigens niet te hebben. De wet stelt hieraan geen eisen. Wel kan een voornaam geweigerd worden. Bijvoorbeeld als de naam door de ambtenaar van de burgerlijke stand als ongepast wordt gezien. Dit komt in de praktijk eigenlijk bijna niet meer voor.

Vreemd genoeg is het veel gemakkelijker om van achternaam te wisselen. Daarvoor hoeft je normaal gesproken niet naar de rechtbank. Dit kun je zo aanvragen. Je hebt dan wel een beperkte keuze en kunt niet zomaar een achternaam kiezen. Het moet van een familielid zijn.

Vaak krijg ik de vraag hoe het nu zit met die achternaam na een scheiding. Moet je dan je naam officieel veranderen? Dat is echter niet zo. Je mag, als je dat zou willen, de achternaam van je partner behouden na een scheiding. In ieder geval als je samen kinderen hebt.

Al met al dus goed over nadenken voordat je een keuze maakt. Hadden mijn ouders ook maar wat langer nagedacht. Dan had ik misschien wel Annabelle geheten.